

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η

ΕΝΑΤΗ

ΓΙΑ ΤΑ

ΕΚΚΑΤΟ

Θεσσαλονίκη
1912-2012

Γιορτάζουμε
Συμμετέχουμε
Κοιτάμε μπροστά

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

100 ΧΡΟΝΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

ΕΡΓΑ ΜΠΑΧ ΚΑΙ ΜΠΙΤΟΒΕΝ

**Κρατική Ορχήστρα
Θεσσαλονίκης**

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Αλέξανδρος Μυράτ

Αν. Διοικητική Διευθύντρια
Κέλλυ Μιμκοπούλου

Συντονισμός-επιμέλεια ύλης: Νίκος Κυριακού
Μουσικολογικές αναλύσεις: Evelin Voigtmann
Μεταφράσεις: Ελένη Κόντα
Φωτογραφίες ΚΟΘ: Νώντας Στυλιανίδης
Σχεδιασμός εντύπου: Colibri
Εκτύπωση: ThessPrint

**Ειδικό Ταμείο Οργάνωσης
Συναυλιών (Ε.Τ.Ο.Σ.) της Κ.Ο.Θ.**

Πρόεδρος
Κωνσταντίνος Ζέρβας

Αντιπρόεδρος
Δόμνα Ευνουχίδου

Μέλη
Μαρία Βοζίκη
Μιχάλης Λαπιδάκης
Ευσταθία Μαυρίδου-Γκουτζικά

“Θεσσαλονίκη 2012”

Πρόεδρος
Ιωάννης Μπουτάρης

Αντιπρόεδρος
Κωνσταντίνος Ζέρβας

Μέλη
Χασδάι Καπόν
Θεοδόσιος Μπακογλίδης
Διαμαντής Παπαδόπουλος
Σπυρίδων Πέγκας
Μαρία Πασχαλίδου
Μαρία Τσιουτάνη
Καλυψώ Γούλα
Στεφανία Τανιμανίδου
Αθανάσιος Παππάς

Γενικός Διευθυντής
Άκης Παπαγιάννης

Κολοκοτρώνη 21, 56430 Σταυρούπολη (Κτίριο Μονής Λαζαριστών)

Αίθουσα Δοκιμών Κ.Ο.Θ., Λ. Νίκης 73, 54622 Θεσσαλονίκη
Τ 2310 257 900, F 2310 252035, info@tssso.gr

Εκδοτήριο Κ.Ο.Θ. στην Πλατεία Αριστοτέλους,
Τ 2310 236 990

Με μία ακόμη ξεχωριστή συναυλία και έργα δύο πασίγνωστων συνθετών, Μπετόβεν και Μπαχ, γιορτάζεται με τον καλύτερο τρόπο η συμπλήρωση ακριβώς 100 ετών από την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης. Η συμπόρευση του Δήμου Θεσσαλονίκης με την Κρατική Ορχήστρα της πόλης μας έχει έναν έντονο συμβολισμό με σαφές κοινωνικό μήνυμα. Ένα μήνυμα συνεργασίας για την επίτευξη σημαντικών στόχων που θα πρέπει να μας παραδειγματίζει στις δύσκολες αυτές εποχές που διανύουμε.

Ο καιρός του ατομικισμού και της ιδιοτελείας έχει περάσει ανεπιστρεπτή. Θα πρέπει όλοι να συνειδητοποιήσουμε ότι θα έχουμε το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα στην ζωή και την καθημερινότητά μας, στον βαθμό που θα μπορέσουμε να λειτουργήσουμε συλλογικά και να συνθέσουμε τις διακριτές προσωπικότητες μας και τα διαφορετικά ταλέντα μας.

Μέσω της μουσικής, λοιπόν, στέλνουμε και σήμερα ένα μήνυμα συνεργασίας των υγιών δυνάμεων της πόλης μας, ένα μήνυμα ειρήνης και πολιτισμού. Η Θεσσαλονίκη είναι μια ανοιχτή και φιλόξενη πόλη, μια πόλη που έχει στραμμένο το βλέμμα στο μέλλον.

Θέλω να ευχαριστήσω όλους όσους δούλεψαν γι' αυτή την εξαιρετική συναυλία. Ιδιαίτερα ευχαριστώ τους μουσικούς, το προσωπικό και τη διοίκηση της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης για την εξαιρετική συνεργασία. Ελπίζω να απολαύσετε τη συναυλία και υπόσχομαι στο μέλλον να δούμε πάλι εξίσου σημαντικές συνεργασίες.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΤΑΡΗΣ
Δήμαρχος Θεσσαλονίκης

Ο κύκλος των 3 συναυλιών που μαζί ο Δήμος της Θεσσαλονίκης και η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης έδωσαν στα πλαίσια του εορτασμού των 100 χρόνων της απελευθέρωσης της πόλης κλείνει σήμερα με μια μεγάλη συναυλία. Ξεκίνησε με τη συναυλία στην πλ. Αριστοτέλους στις 31 Αυγούστου, συνεχίστηκε στο Μ.Μ.Θ. με την τριπλή συνεργασία των ορχηστρών της πόλης (Κ.Ο.Θ., Συμφωνική και Φιλαρμονική του Δήμου) την 26η Οκτωβρίου και ολοκληρώνεται σήμερα με έργα των δύο ίσως πιο γνωστών συνθετών, έργα που κάθε ένας από εμάς τους μουσικόφιλους θα ήθελε να παρακολουθήσει ζωντανά.

Με τον τρόπο αυτό, ο μουσικός κόσμος της Θεσσαλονίκης στέλνει για μία ακόμη φορά το μήνυμα ότι ο πολιτισμός μας ενώνει. Ότι στους δύσκολους καιρούς μέσα από την τέχνη μπορούμε να κρατήσουμε ψηλά το επίπεδο της αισθητικής. Ότι οι φορείς της πόλης που πιστεύουν στο παρόν και το μέλλον της, εφόσον πορεύονται μαζί μπορούν να κρατούν ψηλά τον πήχη της ποιότητας ζωής σε καθημερινό επίπεδο.

Νοιώθω μεγάλη χαρά για τη συνεργασία της κορυφαίας ελληνικής συμφωνικής ορχήστρας με το Δήμο Θεσσαλονίκης, που έγινε θεσμός την εορταστική αυτή χρονιά και αγαπήθηκε τόσο πολύ από το μουσικόφιλο κοινό και τους δημότες και είμαι βέβαιος ότι θα συνεχιστεί. Θέλω να ευχαριστήσω θερμά όλους όσους εργάστηκαν για την πραγματοποίηση και αυτής της συναυλίας. Εύχομαι στο φιλόμουσο κοινό να περάσει μια αξέχαστη βραδιά και στη Θεσσαλονίκη να γιορτάζει στο άμεσο και απώτερο μέλλον λαμπρές επετείους και επιτυχίες.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΖΕΡΒΑΣ
Πρόεδρος Δ.Σ. του Ε.Τ.Ο.Σ. Κ.Ο.Θ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	THESSALONIKI
100 ΧΡΟΝΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ	100 YEARS OF FREEDOM
ΕΡΓΑ ΜΠΑΧ ΚΑΙ ΜΠΕΤΟΒΕΝ	BACH AND BEETHOVEN
<p>ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ Αλέξανδρος Μυράτ</p> <p>ΣΟΠΡΑΝΟ Σοφία Κυανίδου</p> <p>ΜΕΤΖΟ ΣΟΠΡΑΝΟ Séverine Maquaire</p> <p>ΤΕΝΟΡΟΣ Δημήτρης Πακσόγλου</p> <p>ΜΠΑΣΟΣ Tiago Matos</p>	<p>CONDUCTOR Alexandre Myrat</p> <p>SOPRANO Sofia Kyanidou</p> <p>MEZZO SOPRANO Séverine Maquaire</p> <p>TENOR Dimitris Paksoglou</p> <p>BASS Tiago Matos</p>

ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ
**Η ΜΙΚΤΗ ΧΟΡΩΔΙΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**
ΣΕ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
**ΜΑΙΡΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

PARTICIPATING:
**MIXED CHOIR
OF THESSALONIKI**
CHOIR-MASTER:
**MARY
KONSTANTINIDOU**

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ (1685-1750) Πρελούδιο και Φούγκα σε Σολ ελάσσονα, BWV 542 ενορχήστρωση: Δημήτρης Μητρόπουλος (1896-1960) (15')	Johann Sebastian Bach (1685-1750) Prelude & Fugue in G minor, BWV 542 arranged for orchestra by Dimitri Mitropoulos (1896-1960) (15')
Σύντομο διάλειμμα	Short break
Λούντβιχ φαν Μπετόβεν (1770-1827) Συμφωνία αρ. 9, έργο 125 (70')	Ludwig van Beethoven (1770-1827) Symphony No. 9, op. 125 (70')

PROGRAMME

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΥΡΑΤ

Διευθυντής ορχήστρας

Καλλιτεχνικός διευθυντής της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης (ΚΟΘ)

Μόνιμος προσκεκλημένος της Φιλαρμονικής της Τάργκου Μούρες της Τρανσυλβανίας

Ιδρυτής της Ορχήστρας της Πικαρδίας (1983)

Ιδρυτής της Καμεράτας – Ορχήστρας του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών (1991)

Ο Αλέξανδρος Μυράτ γεννήθηκε στο Βόλο. Η μουσική του "αποκαλύπτεται" σε ηλικία 13 χρόνων. Επτά χρόνια αργότερα διευθύνει την πρώτη του συναυλία στη Διεθνή Αγορά των Δίσκων και των Μουσικών Εκδόσεων στις Κάννες, το 1970, με την Ορχήστρα του Μόντε Κάρλο και σολίστα τον Χένρικ Σέρικ. Ο Αλέξανδρος Μυράτ σπούδασε στο Παρίσι με τους: Ίγκορ Μάρκεβιτς, Μαξ Ντόυτς και Νάντια Μπουλανζέ. Η τελευταία μάλιστα έχει αναφέρει ότι είναι "γεννημένος για να διευθύνει ορχήστρα".

Από την πρώτη παγκόσμια παρουσίαση της "Ορέστειας" του Νταριούς Μιγιά, την οποία διπύθνε για τη Γαλλική Ραδιοφωνία το 1976, η διεθνής του καριέρα τον οδηγεί σε Γαλλία, Βέλγιο, Ολλανδία, Μεγάλη Βρετανία, Ιταλία, Ισπανία, Γιουγκοσλαβία, Βουλγαρία, Γερμανία, Ελλάδα, Κορέα και αλλού. Εντός του 1976 βραβεύεται στο διαγωνισμό "Τζίνο Μαρινούτσι" του Σαν Ρέμο. Λαμβάνει τη γαλλική υπηκοότητα το 1977 και συνεργάζεται τακτικά με τη Γαλλική Ραδιοφωνία, πραγματοποιώντας ηχογραφήσεις, συναυλίες και πολλές παγκόσμιες πρώτες ακροάσεις, όπως άλλωστε μαρτυρούν τα αρχεία του Εθνικού Ινστιτούτου Οπτικοακουστικών Μέσων της Γαλλίας. Στο ενεργητικό του έχει επίσης την αξιωματική παρουσίαση της συμφωνίας "Η ημέρα της ύπαρξης" του Ιβάν Βισνεγκράντοσκου, παρουσία του συνθέτη, το 1978, ως επικεφαλής της Νέας Φιλαρμονικής Ορχήστρας της Γαλλικής Ραδιοφωνίας. Η παραπάνω "ζωντανή" συναυλία, που κυκλοφόρησε σε CD από την εταιρία Shiniin σε συνεργασία με το Εθνικό Ινστιτούτο Οπτικοακουστικών Μέσων της Γαλλίας, έγινε δεκτή με διθυραμβικές κριτικές. Η τιμητική διάκριση «Diapason d'Or» ήρθε λοιπόν να προστεθεί στις ήδη υπάρχουσες διακρίσεις του δίσκου, για τις ηχογραφήσεις της EMI & AUVIDIS. Το 1984, ιδρύει τη Sinfonietta, την περιφερειακή Ορχήστρα της Πικαρδίας, την οποία διευθύνει έως το 1989. Κατά την περίοδο αυτή εδραιώνεται η φήμη του για τις ερμηνείες του στα έργα του Μότσαρτ.

"Υπάρχουν στη Γαλλία πολλές ορχήστρες που θα μπορούσαν να συναγωνιστούν τη Sinfonietta; Αξίζει να τεθεί το ερώτημα, δεδομένου ότι γνωρίζουμε τον κίνδυνο που εγκυμονεί το να πιστευόμαστε βιαστικά στα θαύματα. Αν όμως εξαιρέσουμε τα δύο πρώτα

μέρη της συμφωνίας του Μότσαρτ, που μας δημιούργησαν μια αίσθηση απότομης τελειότητας, πώς να μη συμμεριστούμε τον ενθουσιασμό του κοινού ενώπιον μιας τόσο ακαταμάχητης αποκάλυψης;" Εφημερίδα Le Monde, 12 Ιουλίου 1986. Κριτική που τοποθετήθηκε στο πρωτοσέλιδο υπό τον τίτλο: "Όταν το ιδανικό επιβάλλεται".

Παράλληλα συνεργάζεται ως αρχιμαέστρος με πολλούς άλλους φορείς, ανάμεσά τους: η Εθνική Ορχήστρα του Βελγίου, η Συμφωνική Ορχήστρα της Λιέγης, η Ορχήστρα δωματίου της Νορβηγίας, οι London Mozart Players και η Αγγλική Ορχήστρα Δωματίου. Πραγματοποιεί πολλές ηχογραφήσεις για το BBC και διευθύνει για τρία συναπτά έτη την Ορχήστρα Νέων του Εδιμβούργου, με την οποία αποσπά το 1994 τα βραβεία "καλύτερης ορχήστρας" και "καλύτερης ηχογράφησης" στο διεθνή διαγωνισμό της Βιέννης.

Από το 1991 συνεργάζεται με το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών. Ιδρύει την Καμεράτα των Αθηνών. Η Καμεράτα είναι η πρώτη ελληνική ορχήστρα που, υπό την καθοδήγησή του, ακτινοβολεί διεθνώς και με την οποία επίσης παρουσιάζει όπερες. Στην 20ετή συνεργασία του με την Καμεράτα έχει και αξιοσημείωτες ηχογραφήσεις για την EMI, την ARTION RECORD, την BLUE NOTE και την AGORA.

Αποτελεί μέλος της Λυρικής Ακαδημίας της Βαντόμ από το 2006 και μόνιμος προσκεκλημένος της Φιλαρμονικής της Τάργκου Μούρες από το 2008. Το 2011 θρόιστηκε Καλλιτεχνικός Διευθυντής της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης. Χάρη στην εμπειρία που απέκτησε στον τομέα, ιδιαίτερα στη Γαλλία, έχει εμφυσήσει στο σύνολο των 120 μουσικών το πνεύμα μιας ορχήστρας με κοινωνικό χαρακτήρα. Βασίζόμενος λοιπόν στην εξαιρετική εικόνα της Ορχήστρας, που οφείλεται στην ποιότητά της και στο λαμπρό της παρελθόν, ο Αλέξανδρος Μυράτ εστιάζει στην ανανέωση της ορχήστρας και στην αύξηση της απήχυσής της στο νεαρό κοινό.

Το 2004 ο Αλέξανδρος Μυράτ τιμήθηκε από τη Γαλλική Δημοκρατία με τον τίτλο του Ιππότη των Τεχνών και των Γραμμάτων.

ΣΟΦΙΑ ΚΥΑΝΙΔΟΥ

Σοπράνο

Η Σοφία Κυανίδου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και σπούδασε στο Νέο Ωδείο Θεσσαλονίκης, απ' όπου και αποφοίτησε με άριστα παμπσηφεί και β' βραβείο. Συνέχισε τις σπουδές της στην Ανώτατη Μουσική Ακαδημία της Βιέννης, απ' όπου και αποφοίτησε με δίπλωμα στο Lied - Oratorium και Opernschule. Έχει συνεργαστεί με την Ε.Λ.Σ., το Μ.Μ.Α. και την Όπερα Δωματίου Αθηνών.

Έχει τραγουδήσει τον ρόλο της Donna Anna στην Βιέννη και στο Festspielhaus του St. Polten. Συνεργάστηκε με το Wiener Opern Theater και με το συγκρότημα προκλασικής μουσικής Le Monde Classique. Έχει εμφανιστεί στο Konzerthaus και στη Musikverein της Βιέννης.

Έχει λάβει μέρος στα Δημήτρια, στο Φεστιβάλ Αθηνών, Θρησκευτικής Μουσικής στην Πάτμο, στο Φεστιβάλ Δελφών, στο Gaude Mater, τραγουδώντας μεταξύ άλλων την Missa Solemnis του Beethoven, Das Paradies und die Peri και Manfred του Schumann, 8te Mahler, Ανατολή του Καλομοίρη, Κασσιανή του Μπτρόπουλου κ.ά.

Έχει συνεργαστεί με την Καμεράτα, τη Συμφωνική του Δήμου Θεσσαλονίκης, την Κ.Ο.Θ., την Κ.Ο.Α., με το Συγκρότημα Ελληνικής Μουσικής και την Χορωδία του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου. Έχει ερμηνεύσει έργα ελλήνων και ξένων συνθετών του εικοστού αιώνα.

Έχει δώσει πολλές συναυλίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό δίνοντας έμφαση στο Lied και στην προώθηση και διάδοση της μουσικής Ελλήνων συνθετών. Διδάσκει μονωδία στο Ν.Ω.Θ. και το 2005-07 δίδαξε Μονωδία στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας.

ΣÉVERINE MAQUAIRE

Μέτζο Σοπράνο

Η Severine Maquaire ανακαλύπτει την κλίση της στο λυρικό τραγούδι, ενώ εργάζεται ως τραγουδίστρια και ηθοποιός σε έναν μουσικοθεατρικό θίασο. Έπειτα από σπουδές Φιλολογίας και Ιταλικών αρχίζει την μουσική της εκπαίδευση. Σπουδάζει στο Παρίσι, στην Τουλόν και έπειτα συνεχίζει με μεταπτυχιακές σπουδές.

Τραγουδά στις χορωδίες της Όπερας του Παρισιού και της Ρουέν, όπου της εμπιστεύονται τα σόλο τμήματα των έργων. Τραγουδά επίσης τα σόλο σε έργα του Πεκού και συμμετέχει στο έργο του «La symphonie du Jaguar», το οποίο ανεβαίνει σε συνεργασία με τη Φιλαρμονική Ορχήστρα του Radio France. Έπειτα από το έργο ακολουθεί ηχογράφηση.

Το 2013 θα συμμετάσχει στο πρόγραμμα «Watunna» στη Λωραίνη. Ανακαλύπτει το μπαρόκ ρεπερτόριο στους κόλπους του μουσικού σχήματος «Les Arts Florissants» και τη σύγχρονη μουσική, κυρίως μέσω των έργων «Μουσική για δεκαοκτώ μουσικούς» του Ράιχ, τα «Παραδοσιακά Τραγούδια» του Μπέρριο και τον «Φεγγαρίσιο Πιερότο» του Σένμπεργκ. Αναλαμβάνει μεγάλους ρόλους του εν λόγω ρεπερτορίου, όπως αυτόν της Κάρμεν το 2010, ρόλους σε έργα του Σίμπελ, καθώς και στην όπερα «Χερουβείμ».

Συμμετέχει επίσης σε έργα, όπως το «Περιστερί» του Γκουνώ, όπου αξιοποιείται το ταλέντο της ως κωμικός. Εμφανίζεται και στο θέατρο, όπου παίζει στην «Ηλέκτρα» του Σοφοκλή με την Τζέιν Μπίρκιν. Έχει ξεχωρίσει επανειλημμένα για τη χαρακτηριστική φωνή της, που επικοινωνεί συναίσθημα. Για το λόγο αυτό έχει τραγουδήσει ως σολίστ σε ορατόρια όπως: οι Καντάτες του Μπαχ, το έργο «Stabat Mater» του Περγκολέζι, το έργο «Η τελετή της στέψης» και σε ορχηστρικό ρεπερτόριο όπως: «Οι γάμοι» του Στραβίνσκυ και «El Amor Brujo» του Ντε Φάλια. Το 2013 θα τραγουδήσει τη «Ραψωδία για άλτο» του Μπραχ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΚΣΟΓΛΟΥ

Τενόρος

Ο Δημήτρης Πακσόγλου γεννήθηκε στον Πειραιά. Είναι απόφοιτος του Ωδείου Ατενέουμ (τάξη Κώστα Πασχάλη, Μαρίας Κρίλοβιτς) και της Δραματικής Σχολής Βεάκη. Ως ηθοποιός συνεργάστηκε με σημαντικές θεατρικές σκηνές (Εθνικό Θέατρο, Θέατρο Τέχνης κλπ). Απέσπασε πρώτο βραβείο στο διαγωνισμό Σ.Η.Μ.Ο, δεύτερο βραβείο στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό Κλασικού Τραγουδιού στη Θεσσαλονίκη και τιμητικές διακρίσεις στους διεθνείς διαγωνισμούς «Μαρία Κάλλας» (Αθήνα) και «Ελενα Ομπρατσόβα» (Αγία Πετρούπολη, Ρωσία).

Πρωτοεμφανίστηκε ως Κρέοντας (Οιδίππου Τύραννος του Λεονκαβάλλο) στην Όπερα Θεσσαλονίκης. Έχει ερμηνεύσει ρόλους όπως Δον Χοσέ (Κάρμεν), Ρανταμές (Αίντα), Τουρίντου (Καβαλλερία Ρουσικάνα), Αρακίλ (Το κορίτσι απ' την Ναβάρρα του Μασνέ), Γκαστόνε (Τραβιάτα), Μίδας (Η ωραία Γαλάτεια, ΕΛΣ), Γουσταύος Γ' (Ενας χορός μεταμφιεσμένων, ΕΛΣ).

Έχει εμφανιστεί στην Εθνική Όπερα Λωρραίνης (Νανσύ, Γαλλία) στο έργο Το Πορτρέτο του Μ. Βέινμπεργκ, στο Στάδιο της Γαλλίας και πρόσφατα στην όπερα του Σαιντ Ετιέν. Τελευταία του εμφάνιση ήταν στον ρόλο του Ντε Γκριε στη Μανόν Λεσκώ του Πουτσίνι από την Ε.Λ.Σ.

Από τον Σεπτέμβριο του 2012 είναι μόνιμο στέλεχος της Εθνικής Λυρικής Σκηνής

ΤΙΑΓΟ ΜΑΤΟΣ

Μπάσος

Γεννημένος στην Πορτογαλία το 1989, ο Tiago Matos πήρε δίπλωμα τραγουδιού στο Πανεπιστήμιο του Aveiro στην Πορτογαλία, όπου σπούδασε με την Isabel Alcobia και τον Αντόνιο Chagas Rosa. Το 2010 και το 2011 έγινε δεκτός στο στούντιο όπερας του Εθνικού Θεάτρου του São Carlos. Συμμετείχε στο πρόγραμμα του Ιδρύματος VOICExperience στην Τάμπα της Φλόριντα και στην Νέα Υόρκη, όπου δούλεψε με τους Sherrill Milnes, Mark Schnaible, Eugene Kohn, Joan Dornemann, Jorge Parodi και Chris Cano. Τώρα δουλεύει με τον João Lourenço.

Τραγούδησε τους ρόλους του Εσκαμίλιο (Κάρμεν, Μπιζέ), Δία (Ορφέας στον Άδη, Όφενμπαχ), Πατέρα (Χαίνσελ και Γκρέτελ, Χούμπερντικ) και Janino (O Basculho de Chamíné του Marcos Portugal στο Εθνικό Θέατρο του São Carlos της Πορτογαλίας). Συμμετείχε στην παραγωγή Ο Mestre de Música, μια πορτογαλική εκδοχή του έργου Il Maestro di Capella (Domenico Cimarosa).

Τραγούδησε σε κοντσέρτο τον Μεσσία του Χαίντελ, το Ρέκβιεμ του Fauré, το Πάθος του Arno Pärt, την Messa di Gloria του Πουτσίνι και Τα Τραγούδια ενός Οδοιπόρου του Μάλερ. Τραγούδησε υπό την διεύθυνση των Paul Hillier, Laurence Cummings, João Paulo Santos, Andrew Bisantz, Simon Carrington.

Το 2012 κέρδισε το Πρώτο Βραβείο και το Βραβείο Καλύτερης Ερμηνείας Lied/Μελωδίας στον 6ο Διαγωνισμό Λυρικού Τραγουδιού του πορτογαλικού ροταριανού ομίλου.

Τον Οκτώβριο του 2012 γίνεται δεκτός στο Atelier Lyrique της Εθνικής Όπερας του Παρισιού.

ΜΙΚΤΗ ΧΟΡΩΔΙΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η “Μικτή Χορωδία Θεσσαλονίκης” αποτελεί συνέχεια της “Χορωδίας Θεσσαλονίκης”, η οποία ιδρύθηκε το 1987 και αποτελείται από σπουδαστές και αποφοίτους Ανώτερων και Ανώτατων Μουσικών Σχολών. Στο ευρύτατο ρεπερτόριό της περιλαμβάνονται έργα Αναγέννησης, Κλασικής και Ρομαντικής περιόδου, ορατόρια, όπερες, musicals, έργα σύγχρονων Ελλήνων και ξένων συνθετών, καθώς και πρώτες εκτελέσεις έργων στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Έχει εμφανιστεί κατ’επανάληψη στα “Δημήτρια”, στο ΜΜΘ και στο ΜΜΑ, στο Ηρώδειο, στην ΕΛΣ, στις Διεθνείς Μουσικές Ημέρες, στο Ελληνικό Φεστιβάλ, σε φεστιβάλ άλλων πόλεων της Ελλάδος και έχει συνεργαστεί με Ελληνικές και Ξένες Ορχήστρες σε όπερες και ορατόρια. Έχει εμφανιστεί σε πολλές χώρες και έχει τιμηθεί με Χρυσά, Αργυρά και Χάλκινα Μετάλλια σε Διεθνείς Διαγωνισμούς. Συμμετείχε στις Πολιτιστικές Πρωτεύουσες «Θεσσαλονίκη 97», «Πράγα 2000» και «Πάτρα 2006». Από το 1993 συμπράττει με ελληνικές και ξένες ορχήστρες και έχει συνεργαστεί με κορυφαίους μαέστρους. Από το Σεπτέμβριο του 2001 συμμετέχει στην εναρκτήρια Συναυλία των “Δημητρίων” και στις Οπερετικές παραγωγές του Ο.Μ.Μ.Θ. Έχει συνεργαστεί με την Όπερα Θεσσαλονίκης. Την Χορωδία από την ίδρυσή της διευθύνει η Μαίρη Κωνσταντινίδου.

ΜΑΙΡΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Διεύθυνση χορωδίας

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και είναι απόφοιτος του Κ.Ω.Θ. των τάξεων πιάνου της κ. Καλαϊτζή και ανωτέρων θεωρητικών του κ. Μιμίκου. Σπούδασε Διεύθυνση με τους κ.κ. Αγραφιώτη, Erdei και Titner σε Ελλάδα, Ουγγαρία και Αγγλία αντίστοιχα. Συνεργάστηκε με τις κορυφαίες ορχήστρες και πολιτιστικούς οργανισμούς της χώρας σε οπερετικές παραγωγές και σε ορατόρια. Εμφανίστηκε σε Αμερική και Καναδά σε συναυλίες μουσικής δωματίου, στη Β’ Biennale Νέων Καλλιτεχνών στη Βαρκελώνη και έχει ηχογραφήσει στην ΕΡΤ 3 και στο Γ’ Πρόγραμμα. Διύθυνε χορωδίες σε Βουδαπέστη, Πράγα, Στουτγκάρδη, Ουγγαρία και Σουηδία. Κατέκτησε τη Β’ Θέση στο Διεθνή Διαγωνισμό Νέων Μαέστρων Χορωδίας στην Πράγα το 1995. Διευθύνει τη “Χορωδία Θεσσαλονίκης” από την ίδρυσή της με την οποία κατέκτησε ένα χρυσό, δύο αργυρά και τρία χάλκινα μετάλλια σε Διεθνείς Διαγωνισμούς, ενώ εμφανίζεται σε διάφορα Φεστιβάλ της Ελλάδος και του εξωτερικού. Επί σειρά ετών έχει διευθύνει τις χορωδίες Θερμιακός, Αποφοίτων Ανατόλια, Νέου Ωδείου και Μουσικού Κολλεγίου. Είναι καθηγήτρια του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης, ενώ από το καλοκαίρι του 2004 διδάσκει και διευθύνει τη “Χορωδία Θερινής Ακαδημίας της Πράγας”.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης είναι ένα από τα δύο σημαντικότερα συμφωνικά σχήματα της Ελλάδας. Το ρεπερτόριο που περιλαμβάνεται στο πρόγραμμά της ξεκινά από τη μουσική μπαρόκ και φθάνει μέχρι τις πρωτοποριακές συνθέσεις του 21^{ου} αιώνα.

Ιδρύθηκε το 1959 από τον Έλληνα μουσουργό Σόλωνα Μιχαηλίδη και κρατικοποιήθηκε το 1966. Πολλοί και σημαντικοί Έλληνες καλλιτέχνες ανέλαβαν τη διευθυντική «σκυτάλη» της. Πρώτος ο ιδρυτής της και στη συνέχεια ο Γεώργιος Θυμής, ο Άλκης Μπαλτάς, ο Κάρλος Τρικολίδης, ο Κοσμάς Γαλιλαίας, ο Κωνσταντίνος Πατσαλίδης, ο Λεωνίδας Καβάκος, ο Μίκης Μιχαηλίδης και ο Μύρων Μιχαηλίδης. Σήμερα ο αριθμός των μελών της ορχήστρας ανέρχεται σε περίπου εκατόν είκοσι μουσικούς, με διευθυντή τον αρχιμουσικό Αλέξανδρο Μυράτ.

Πέρα από τις τακτικές συμφωνικές της συναυλίες, καλύπτει ένα ευρύ φάσμα καλλιτεχνικών δραστηριοτήτων, πραγματοποιώντας τακτικά παραστάσεις όπερας, μπαλέτου, συνοδεία βωβού κινηματογράφου κλπ. Στο πλαίσιο της

διαμόρφωσης του μελλοντικού φιλόμουσου κοινού εντάσσεται η έντονη δραστηριότητά της με εκπαιδευτικές συναυλίες. Ένας από τους βασικούς στόχους της ορχήστρας είναι η προβολή της ελληνικής μουσικής παρακαταθήκης με την παρουσίαση πολλών πρώτων εκτελέσεων πανελληνίως και παγκοσμίως. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η προώθηση νέων καλλιτεχνών, πολλοί από τους οποίους σήμερα είναι καταξιωμένοι στην ελληνική και διεθνή μουσική σκηνή. Πρωτοπορώντας στον ελληνικό μουσικό χώρο, ηχογραφεί με διεθνούς κύρους δισκογραφικές εταιρείες, όπως η NAXOS, η BIS και η EMI.

Στον κατάλογο των Ελλήνων και ξένων αρχιμουσικών και σολίστ που έχουν συμπράξει με την Κ.Ο.Θ. συμπεριλαμβάνεται ένας μεγάλος αριθμός διάσημων προσωπικοτήτων.

Πέρα από τη συχνή και συστηματική παρουσία της σε πόλεις ολόκληρης της Βόρειας Ελλάδας, περιodeύει σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Η διεθνής της παρουσία περιλαμβάνει σημαντικές συναυλίες τα τελευταία χρόνια σε Βαλένθια, Πεκίνο, Πράγα, Φλωρεντία, Πιστοία, Βερολίνο.

Johann Sebastian Bach

[1685-1750]

ΠΡΕΛΟΥΔΙΟ ΚΑΙ ΦΟΥΓΚΑ
ΣΕ ΣΟΛ ΕΛΑΣΣΟΝΑ, BWV 542

ενορχήστρωση: Δημήτρης Μητρόπουλος [1896-1960]

Ο Μπαχ ήταν, μετά τον Μπουξετεχούντε και μαζί με τον Χαίντελ, ένας από τους πιο σπουδαίους οργανίστες της εποχής του και τα έργα που έγραψε για εκκλησιαστικό όργανο καταλαμβάνουν το ένα πέμπτο του συνολικού του έργου. Η Φαντασία και Φούγκα σε σολ-ελάσσονα, BWV 542 ονομάστηκε αργότερα 'μεγάλη' για να ξεχωρίσει από τη 'μικρή' Φούγκα σε σολ-ελάσσονα, BWV 578, ένα πρώιμο έργο του Μπαχ. Για την πράγματι μεγάλη Φαντασία και Φούγκα σε σολ-ελάσσονα δεν έχουμε ακριβή χρονολογία σύνθεσης, ξέρουμε ωστόσο, πως ο Μπαχ επεξεργάστηκε ξανά το έργο, για να το παρουσιάσει το 1720 σε μια ακρόαση για τη θέση οργανίστα στο Αμβούργο.

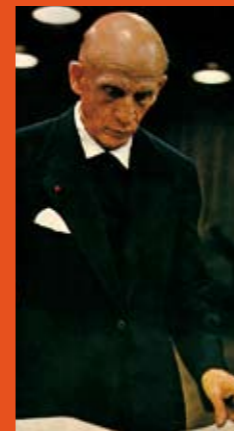
Η Φαντασία αρχίζει μεγαλόπρεπα και αναπτύσσεται αρμονικά και τολμηρά για την εποχή. Εναλλαγές ανάμεσα από συχορδίες και αντιστικτικά περάσματα με μιμήσεις, εντάσσουν το κομμάτι μορφολογικά στην τοκκάτα, η οποία στην εποχή μπαρόκ είναι πιο σύνθετη και δεξιοτεχνική από ένα πρελούδιο ή μία φαντασία, που ήταν τότε συνώνυμη του πρελούδιου. Η Φούγκα στη συνέχεια παρουσιάζει λιγότερη αρμονική τόλμη, αλλά εμφανίζει μεγάλη δεξιοτεχνία στο εκτεταμένο ποικιλιακό θέμα της, καθώς και στις εκθέσεις του.

Ο Δημήτρης Μητρόπουλος, εκτός από τις δικές του συνθέσεις, έκανε κατά διαστήματα και ενορχηστρώσεις ή μεταγραφές από διάφορα έργα παλαιότερων συνθετών. Ο Μητρόπουλος εκτιμούσε ιδιαίτερα το έργο του Μπαχ και σπούδασε επίσης στις Βρυξέλλες εκκλησιαστικό όργανο (1920-21). Μεταγράφει το BWV 542 για μεγάλη ορχήστρα με τίτλο Πρελούδιο

και Φούγκα πριν από τις 18 Νοεμβρίου 1930, που είναι η ημερομηνία της πρώτης εκτέλεσης στην Αθήνα από τη Συμφωνική Ορχήστρα του Ωδείου Αθηνών.

Η ενορχήστρωση του Μητρόπουλου εκμεταλλεύεται όλες τις ομάδες των οργάνων της ορχήστρας, δημιουργώντας μια νέα διάσταση για το έργο αυτό, η οποία ξεπερνάει ακόμα και τα ρετζίστρα, που έχει ένας οργανίστας στη διάθεσή του. Ειδικά στη Φούγκα, η μοιρασιά των θεμάτων σε διάφορες ομάδες οργάνων προσφέρει στον ακροατή περισσότερη διαφάνεια, χωρίς να χάνεται το μεγαλόπρεπο ύφος του έργου, και ο Βύλλερμοζ το χαρακτήρισε ως τη «χαρά της αποθεώσεως του κοντραπούνκτου» (εφημερίδα *Candide*, Παρίσι 18/02/1932).

Ο Α. Κώστιος παραθέτει στον Κατάλογο έργων του Μητρόπουλου το εξής σχόλιο, που ο Φλοράν Σμιτ είχε δημοσιεύσει επίσης ύστερα από την εκτέλεση του έργου το Φεβρουάριο 1932 στο Παρίσι: «[...] Ο πρωτότυπος τρόπος με τον οποίον αντιλαμβάνεται το Όργανον αφήνει πολύ μακριά άλλες δειλές διασκευές! Εδώ πρόκειται δι' εν υπάνειον Όργανον εμπυκνωμένον από μίαν απεριόριστον ηχητικότητα, από τους θριαμβευτικούς ήχους των χάλκινων οργάνων της ορχήστρας και από τους φωσφορισμούς των ξύλινων. Στοιχηματίζω ότι ο Μπαχ, ενθουσιασμένος από αυτόν τον αχαλίνωτον πλούτον της ορχήστρας και υπερήφανος που η σκέψη του εμεγαλοποιήθη κατά τέτοιον τρόπον, θα χειροκροτούσε την διασκευήν αυτήν. [...]» (εφημερίδα *Les Temps*, Παρίσι 27/02/2932) *Evelin Voigtmann*

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η "μοναδικότητα" του Έλληνα μουσικού

«Μουσικός που όταν γεννήθηκε, οι μοίρες τον μοίραναν με τα σπανιότερα δώρα»
Florent Schmitt

Ο Δημήτρης Μητρόπουλος (1896-1960), διευθυντής ορχήστρας, πιανίστας, συνθέτης και παιδαγωγός, δεν ανήκει στις περιπτώσεις εκείνων που αγνοήθηκαν στην εποχή τους: αντίθετα, αναγνωρίστηκε ως ένας από τους κορυφαίους αρχιμουσικούς της γενιάς του και τιμήθηκε με ανώτατες διακρίσεις τόσο από την ελληνική Πολιτεία, όσο και από τα σημαντικά μουσικά ιδρύματα της Ευρώπης και της Αμερικής.

Δεν ανήκε στην κατηγορία των διευθυντών ορχήστρας για τους οποίους η σύνθεση ήταν πάρεργο. Το ξεκίνημα και τα πρώτα του βήματα τα έκανε ως συνθέτης. Τα συνθετικά του πρωτόλεια έδωσε προτού ακόμη αρχίσει συστηματικές σπουδές στο Ωδείο Αθηνών. Η παιδεία του στο ίδρυμα αυτό, οι δραστηριότητές του και οι επιδόσεις του προαναγγέλλουν τον μελλοντικό συνθέτη. Κι ακόμη, η υποτροφία του Ωδείου του δόθηκε «προς τελειοποίηση των σπουδών του εις την σύνθεσιν». Όλα μαρτυρούν τον βασικό του προσανατολισμό, τις επιδιώξεις του, αλλά και τις προσδοκίες του άμεσου περιβάλλοντός του (καθηγητών, συμμαθητών, συναδέλφων) και του κοινού που τον χειροκροτεί ως ερμηνευτή των δικών του συνθέσεων.

Η παράλληλη ασχολία του με τη διεύθυνση ορχήστρας και τη συνθετική δουλειά διήρκεσε από το 1924, που άρχισε τη σταδιοδρομία του ως μαέστρος, ως το 1928, που συνέθεσε το Κοντσέρτο Γκρόσσο, διάστημα το οποίο θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως περίοδος παραίτησης από τη σύνθεση και στροφής αποκλειστικά στη διεύθυνση ορχήστρας, ως περίοδος μεταλλαγής του δημιουργού σε αναδημιουργό. Μετά το Κοντσέρτο Γκρόσσο η συνθετική του εργασία συνίσταται στις δύο γνωστές μεταγραφές για μεγάλη ορχήστρα έργων για Όργανο του Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ, καθώς και

στη σκηνική μουσική που έγραψε για τις τραγωδίες Ηλέκτρα και Ιππόλυτος, παραγγελία του Εθνικού Θεάτρου.

Οι προϋποθέσεις και οι δυνατότητες αυτής της στροφής είχαν ήδη δημιουργηθεί στη διάρκεια της παραμονής του στο Βερολίνο (1921-24). Δεν είναι, ασφαλώς, συμπτωματικό ότι την εποχή εκείνη είχε προβληματιστεί σοβαρά πάνω στη φύση της δημιουργικής τέχνης, που έως τότε αποτελούσε γι' αυτόν έκφραση του πάθους ή έδινε διέξοδο στο πάθος του για έκφραση και επικοινωνία. Αφορμή για τον προβληματισμό είχε σταθεί η συνάντησή του με τον Ferruccio Busoni. Σύμφωνα με τον Μητρόπουλο, ο Μπουζόνι πρέσβευε πως η μουσική και το πάθος είναι δύο πράγματα που δεν θα έπρεπε να συνυπάρχουν. Κάτω από την ισχυρή επιρροή μιας προσωπικότητας όπως ο Μπουζόνι, ο νεαρός καλλιτέχνης αναρωτήθηκε - όχι χωρίς απογοήτευση: «Μουσική χωρίς πάθος.»

Το αγωνιώδες ερώτημα λειτούργησε ανασταλτικά για την ευαισθησία του Μητρόπουλου, και είναι αξιοπρόσεκτο το γεγονός πως, όσο καιρό βρισκόταν στον κύκλο του Μπουζόνι, από το Φθινόπωρο του 1921 έως την άνοιξη του 1924, δεν συνέθεσε (από ό, τι είναι γνωστό έως σήμερα) αποκλειστικά δικό του έργο, χωρίς να σημαίνει ότι στον Μπουζόνι και μόνο οφείλεται το ότι εγκατέλειψε τελικά τη σύνθεση.

Ο Μπουζόνι, που απέρριπτε τις προγραμματικές τάσεις της μουσικής του 19ου αιώνα και ήταν υπέρμαχος της απόλυτης μουσικής συνθετών, όπως ο Γ.Σ. Μπαχ και ο Β.Α. Μότσαρτ, άσκησε σημαντική επίδραση στην παραπέρα εξέλιξη του Μητρόπουλου και ως συνθέτη. Στα έργα της μεταμπουζονικής περιόδου ο Έλληνας συνθέτης παραιτείται από τη χρήση προγραμματικών τίτλων και κειμένων και υποτάσσει την έμπεισή του σε μορφολογικούς τύπους ιστορικών εποχών (*ostinato*, *passacaglia*, *invention*, *fuga* κλπ).

Η μοναδικότητα του μεγάλου Έλληνα καλλιτέχνη ολοκληρώνεται μέσα από την ανθρώπινη διάσταση. Είχε πει κάποτε: «Είμαι ένας άνθρωπος που επιζητεί την αγάπη και την τέχνη μου ακόμα την χρησιμοποιώ προς αυτόν τον σκοπό. Η καλλιτεχνική μου ζωή στάθηκε επιτυχής, επειδή εξέφραζε πάντα την ανάγκη επικοινωνίας και αγάπης ανάμεσα σε μένα και το ακροατήριό μου.»

Απόστολος Κώστιος

Από τον ιστότοπο: www.dimitritmitropoulos.gr

Ludwig van Beethoven [1770-1827]

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΑΡ. 9, ΣΕ ΡΕ ΕΛΑΣΣΟΝΑ, ΕΡΓΟ 125

Το μεγαλειώδες αυτό έργο, που αποτελεί το ισχυρότερο προφητικό μήνυμα του μεγάλου συνθέτη στην ανθρωπότητα, γράφτηκε από το 1817 ως το 1823. (Κατά τη μαρτυρία ενός μαθητή του, του Σίντλερ, η συμφωνία τελείωσε το Φεβρουάριο του 1824).

Η Ενάτη με το περίφημο Φινάλε της, τον «Ύμνο στη Χαρά» (πάνω στην Ωδή του Σίλλερ), είναι το σημαντικότερο έργο της συμφωνικής φιλολογίας και υπήρξε η πρώτη συμφωνία, όπου η ανθρώπινη φωνή κλήθηκε να συμπράξει με την ορχήστρα, να την ενισχύσει με το λόγο και το χρώμα της στην έκφραση των ανθρωπίνων συναισθημάτων.

Ο Μπετόβεν άρχισε και συνέχισε να συνθέτει την Ενάτη στη χειρότερη και πιο οδυνηρή περίοδο της ζωής του. Η κωφότητά του -η μεγάλη τραγωδία της ζωής του- είχε πια ολοκληρωθεί. Οι φοβερές οικονομικές δυσκολίες και οι δικαστικές διαμάχες με τη χήρα του αδελφού του για την κηδεμονία του ανηψιού του Καρόλου, είχαν οδηγήσει το μεγάλο συνθέτη σε απελπιστική κατάσταση. Βυθισμένος σε αυτή τη δυστυχία, ο Μπετόβεν ανέλαβε να υμνήσει τη Χαρά! Και το πραγματοποίησε με το εντυπωσιακότερο και πιο μεγαλειώδες μουσικό οικοδόμημα των αιώνων.

Η συμφωνία προοριζόταν για τη Φιλαρμονική Εταιρεία του Λονδίνου, που είχε στείλει το Δεκέμβριο του 1817 πενήντα λίρες στο συνθέτη για να έχει την αποκλειστική κυριότητα του χειρογράφου για 18 μήνες. Η εκτέλεση του έργου ήταν τόσο

πολυδιάστατη που ο Μπετόβεν, αντιμετωπίζοντας μεγάλες δυσκολίες και παράλληλα την άρνηση των «Φίλων της Μουσικής» της Βιέννης προς τους οποίους είχε απευθυνθεί, απογοητεύτηκε τελείως ως προς την πραγματοποίηση της εκτέλεσης του έργου στη Βιέννη.

Η δραματική έκκληση όμως που απύθηναν προς το συνθέτη τριάντα προσωπικότητες της Βιέννης, ανάμεσα στις οποίες ο πρίγκιπας Λιχνόφσκου, ο κόμης Πάλφου, οι συνθέτες Ντιαμπέλλι, Τσέρνου και άλλοι, συγκίνησε τόσο τον Μπετόβεν, ώστε τελικά έδωσε τη συγκατάθεσή του.

Η εκτέλεση έγινε στις 7 Μαΐου 1824. Το πρόγραμμα περιελάμβανε επίσης την Εισαγωγή «Τα Εγκαίνια του Οίκου» και τρία μέρη από την Επίσημη Λειτουργία, τη δίδυμη αδελφή της Ενάτης.

Η Ενάτη, υπό τη διεύθυνση του μαέστρου Ούμλαουφ, έγινε δεκτή με απεριόριστο ενθουσιασμό από το κοινό της Βιέννης. Ο μεγάλος συνθέτης, καθισμένος ανάμεσα στην ορχήστρα και τη χορωδία, με τη ράχη γυρισμένη προς το κοινό, παρακολουθούσε από την παρτιτούρα την εκτέλεση χωρίς να μπορεί να ακούσει ούτε μία νότα από το έργο του! Όταν το ακροατήριο ξέσπασε σε ενθουσιώδη χειροκροτήματα, μεσολάβησε μια σολίστ για να δείξει στο συνθέτη, που δεν είχε τίποτα αντιληφθεί, το κοινό που παραληρούσε από ενθουσιασμό. Αυτή υπήρξε, ίσως, η τελευταία χαρά της ζωής του.

ΕΝΑΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Οι διαστάσεις του μεγαλειώδους αυτού έργου είναι σε σύλληψη και πραγματοποίηση κολλοσιαίες. Κάθε μέρος είναι ένα μνημείο ηχητικό. Το πρώτο είναι, παρά τις τεράστιες διαστάσεις του, ένα τέλειο υπόδειγμα της φόρμας της σονάτας, με πλήρως ισορροπημένα τα τμήματά της. Τα θέματα αναπτύσσονται με τέτοια δύναμη και σοφία που δημιουργούν θαυμασμό και δέος. Ξεκινώντας από μια μυστηριώδη ατμόσφαιρα προχωρεί σταθερά μέσα από μουσικούς μαιάνδρους, ζωγραφίζοντας με δραματική δύναμη την αγωνιώδη πάλη, τον αγώνα του ανθρώπου προς τη λύτρωση από τον πόνο.

Το β' μέρος, το πιο συναρπαστικό σκέρτσο που έγραψε ο Μπετόβεν, συμβολικά ίσως να εκφράζει την αναζήτηση της ευτυχίας μέσα από την αισθησιακή, την εφήμερη χαρά. Το θεσπέσιο γ' μέρος, με την εναλλαγή των δύο βασικών θεμάτων, του πρώτου διαποτισμένου με ουράνια γαλήνη και μακαριότητα και του δεύτερου με την υπέροχη καντιλένα του, ασκεί πάνω στην ψυχική ακαταμάχητη γοητεία. Ο Μπετόβεν βρήκε το 'κλειδί του Παραδείσου' και με αυτές τις σελίδες, τις γεμάτες ουράνιο φως, οδήγηε την ανθρώπινη ψυχή κατ' ευθείαν μέσα.

Το Φινάλε αρχίζει με ένα θυελλώδες presto, που ξεκινάει με μια έντονη διαφωνία και εναλλάσσεται δυο φορές με ένα δραματικό ρεταϊτατίβο των μπάσων, όπου ο Μπετόβεν προσεγγίζει σχεδόν την ομιλία. Ακολουθεί μια σύντομη υπόμνηση των βασικών θεμάτων των τριών προηγούμενων μερών, που ανάμεσα στο καθένα παρεμβάλλεται και ένα ρεταϊτατίβο. Εδώ θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι τα τρία θέματα προτείνονται σαν θέμα της Χαράς, αλλά δεν γίνονται δεκτά. Μετά από μια τελευταία επίκληση των μπάσων, τα βιολοντσέλα και τα κοντραμπάσα εισάγουν με τρόπο βαθύτατα υποβλητικό το θέμα της Χαράς, μια μελωδία

ανεπανάληπτης ομορφιάς, πρότυπο λιτότητας και απλότητας. Το θέμα περνάει κατόπιν στις βιόλες και έπειτα στα α' βιολιά, για να το αγκαλιάσει ολόκληρη η ορχήστρα προβάλλοντάς το μέσα σε λαμπρή φωτεινή ατμόσφαιρα.

Στη συνέχεια, επανεμφανίζεται το presto με μια πιο σκληρή διαφωνία (όπου ακούγονται ταυτόχρονα όλες οι νότες της re-ελάσσονας) και τραγουδάει ο βαρύτονος «Ω! φίλοι, αλλάξτε τόνο (όχι πια αυτούς τους τόνους), πιο φαιδρά τραγούδια αρχίστε». Ο βαρύτονος συνεχίζει με το τραγούδι της χαράς και ακολουθεί η χορωδία και οι άλλοι μονωδοί.

Ένα τρίτο τμήμα (Alta marcia) ακολουθεί σε ρυθμό εμβατηρίου, όπου το θέμα παρουσιάζεται βαθιά τροποποιημένο. Τα πνευστά μόνα τους με ορισμένα κρουστά δίνουν έναν τόνο λαϊκό στην ατμόσφαιρα. Ο τενόρος και οι ανδρικές φωνές της χορωδίας καλούν όλους να συμμετάσχουν στη χαρά. Στη συνέχεια, η ορχήστρα συνεχίζει με μια εκτεταμένη πολυφωνική επεξεργασία, που οδηγεί από την ανάλαφρη και χαρούμενη ατμόσφαιρα σε πιο εσωτερική και πνευματική έκφραση. Η χορωδία πανηγυρικά ξαναφέρει το θέμα της χαράς.

Ακολουθεί ένας μεγαλύτερος ύμνος: «Αγκαλιαστείτε, μυριάδες, σε φίλι του κόσμου αγνό. Φίλοι, πέρα απ' το άστρο ζει ο καλός μας ο πατέρας». Και αμέσως μετά μπαίνουμε σε μια καινούρια φωτεινή ατμόσφαιρα χαράς, όπου συνδυάζονται με μεγαλοφυή τρόπο το θέμα της χαράς με το θέμα του ύμνου σε μια διπλή φούγκα «Αγκαλιαστείτε, μυριάδες», που ακούστηκε λίγο πιο πριν.

Έχουμε ήδη φτάσει στο τελευταίο τμήμα, «Allegro ma non tanto», όπου με τη συνεργασία μονωδών, χορωδίας και ορχήστρας, ολοκληρώνεται το θαυμαστό οικοδόμημα. Μέσα από μια συναρπαστική, χειμαρρώδη κατακλείδα -Coda, Prestissimo- το έργο κλείνει θριαμβευτικά.

Σόλων Μιχαηλίδης (επιμέλεια κειμένου: E. Voigtmann)

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Αλέξανδρος Μυράτ

Α' Βιολιά

Εξάρχοντες
Σίμος Παπάνας
Αντώνης Σουσαμάογλου
Κορυφαίοι Α'
Μίκης Μιχαηλίδης
Γιώργος Πετρόπουλος
Tutti
Μαρία Σουρέφ
Ευάγγελος Παπαδημήτρης
Εύη Δελφίνοπούλου
Κρυστάλλης Αρχοντής
Γιώργος Κανδυλίδης
Ανδρέας Παπανικολάου
Γκρέτα Παπά
Μαρία Σπανού
Ευτυχία Ταλακούδη
Χριστίνα Λαζαρίδου
Γιώργος Γαρυφαλλάς
Έκτορας Λάμπας
Στράτος Κακάμπουρας

Β' Βιολιά

Κορυφαίοι Α'
Ανθούλα Τζιμα
Κορυφαίοι Β'
Αλκέτας Τζιαφέρης
Ντέιβιντ-Αλεξάντερ
Μπόγκοραντ
Tutti
Μίμης Τοπτσιδης
Θανάσης Θεοδωρίδης
Δέσποινα Παπαστεργίου
Isabelle Both
Ευαγγελία Κουζώφ
Πόπη Μυλαράκη
Ελευθέριος Αδαμόπουλος
Μαρία Εκλεκτού
Γιώργος Κουγιουμτζόγλου
Μικέλ Μιχαηλίδης
Ίγκορ Σελαμαζίδης
Ίγνα Συμονίδου
Αναστασία Μισουρλή
Νίκος Τσανακάς
Ιρέν Τοπούρια

Βιόλες

Κορυφαίοι Α'
Νεοκλής Νικολαΐδης
Χαρά Σειρά
Κορυφαίοι Β'
Αντώνης Πορίχης
Αλεξάνδρα Βόλτσιπ
Tutti
Φελίτσια Ποπίκα
Ειρήνη Παραλίκα
Χρήστος Βλάχος
Κατερίνα Μπτροπούλου
Βιολέτα Θεοδωρίδου
Δημήτρης Δελφινόπουλος
Ρόζα Τερζιάν
Δημοσθένης Φωτιάδης
Πάυλος Μεταξάς
Θανάσης Σουργκούνης

Βιολοντσέλα

Κορυφαίοι Α'
Βασίλης Σαΐτης
Απόστολος Χανδράκης
Νημίτη Γκουντιμιόβ
Κορυφαίοι Β'
Λίλα Μανώλα
Tutti
Βίκτωρ Δάβαρης
Δημήτρης Πολυζωίδης
Γιάννης Στέφος
Χρήστος Γρίμπας
Μαρία Ανισέγκου
Δημήτρης Αλεξάνδρου
Ιωάννα Κανάτσου
Ζόραν Στέπιτς

Κοντραμπάσο

Κορυφαίοι Α'
Χαράλαμπος Χειμαριός
Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Χατζής
Ηρακλής Σουμειλίδης
Tutti
Ελένη Μπουλασίκη
Ειρήνη Παντελίδου
Λεωνίδα Κυρίδης
Μιχάλης Σαπουντζής
Γιώργος Πολυχρονιάδης

Φλάουτα

Κορυφαίοι Α'
Νικολός Δημόπουλος
Όθωνας Γκόγκας
Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Ανισέγκος
Μάλαμα Χατζή
Tutti
Νίκος Κουκής

Όμποε

Κορυφαίοι Α'
Δημήτρης Καλπαξίδης
Δημήτρης Κίτσος
Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Τσόγιας-Ραζακόβ
Ντάριο Σαρτόρι
Tutti
Παναγιώτης Κουγιουμτζόγλου

Κλαρινέτα

Κορυφαίοι Α'
Κοσμάς Παπαδόπουλος
Χρήστος Γραονίδης
Κορυφαίοι Β'
Πόλλα Σμηθ-Διαμαντή
Αλέξανδρος Σταυρίδης
Tutti
Βασίλης Καρατζίβας

Φαγκότα

Κορυφαίοι Α'
Βασίλης Ζαρόγκας
Γιώργος Πολίτης
Κορυφαίοι Β'
Κώστας Βαβάλας
Μαρία Πουλιούδη
Tutti
Μαλίνα Ηλιοπούλου

Κόρνα

Κορυφαίοι Α'
Τραϊανός Ελευθεριάδης
Κορυφαίοι Β'
Βασίλης Βραδέλης
Παντελής Φειζός
Tutti
Δημήτρης Δεσποτόπουλος

Τρομπέτες

Κορυφαίοι Α'
Σπύρος Παπαδόπουλος
Γρηγόρης Νέτοκας
Κορυφαίοι Β'
Γιώργος Λασκαρίδης
Tutti
Δημήτρης Κουρατζίνος

Τρομπόνια

Κορυφαίοι Α'
Φιλήμων Στεφανίδης
Αθανάσιος Ντώνας
Κορυφαίοι Β'
Φώτης Δράκος
Γιώργος Κόκκορας
Tutti
Ευάγγελος Μπαλάς

Τούμπα

Κορυφαίοι Β'
Γιώργος Τηνιακούδης
Πάυλος Γεωργιάδης

Τύμπανα

Κορυφαίοι Α'
Δημήτρης Βίττις
Βλαντιμίρ Αφανάσιεβ

Κρουστά

Κορυφαίοι Β'
Κώστας Χανής
Tutti
Ελευθέριος Αγγουριδάκης
Ντέλια Μιχαηλίδου

Άρπα

Κορυφαίοι Α'
Κατερίνα Γιμα

Πιάνο

Κορυφαίοι Α'
Μαριλένα Λιακοπούλου

Έφορος Κ.Ο.Θ.

Ελένη Μπουλασίκη,

Βοηθός Εφόρου Κ.Ο.Θ.

Εύη Δελφίνοπούλου

Οι μόνιμοι μουσικοί της ΚΟΘ αναφέρονται με σειρά αρχαιότητας

Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΘ

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Αλέξανδρος Μυράτ
artisticedirector@tssso.gr

Αν. Διοικητική Διευθύντρια
Κέλλυ Μιμηκοπούλου
management@tssso.gr

Γραμματεία Καλλιτεχνικής Διεύθυνσης
Μίνα Παπακωνσταντίνου
secretary@tssso.gr

Υλοποίηση Καλλιτεχνικού Προγραμματισμού
Φίλιππος Χατζησίμου
philh@tssso.gr
Κατερίνα Καϊμάκη

Γραμματεία
Μαρία Νιμητή
maria@tssso.gr

Προβολή και Επικοινωνία-Γραφείο Τύπου
Νίκος Κυριακού
info@tssso.gr

Εκπαιδευτικά Προγράμματα – Σχολικές Επισκέψεις
Μίνα Παπακωνσταντίνου
schools@tssso.gr

Λογιστήριο
Μανώλης Αδάμος
economics@tssso.gr
Έφη Τερζή
accounting@tssso.gr

Μουσική Βιβλιοθήκη / Αρχείο
Θεοδώρα Καραμανίδου
library@tssso.gr

Φροντιστές
Πέτρος Γιάντσης
Γιώργος Νιμητής

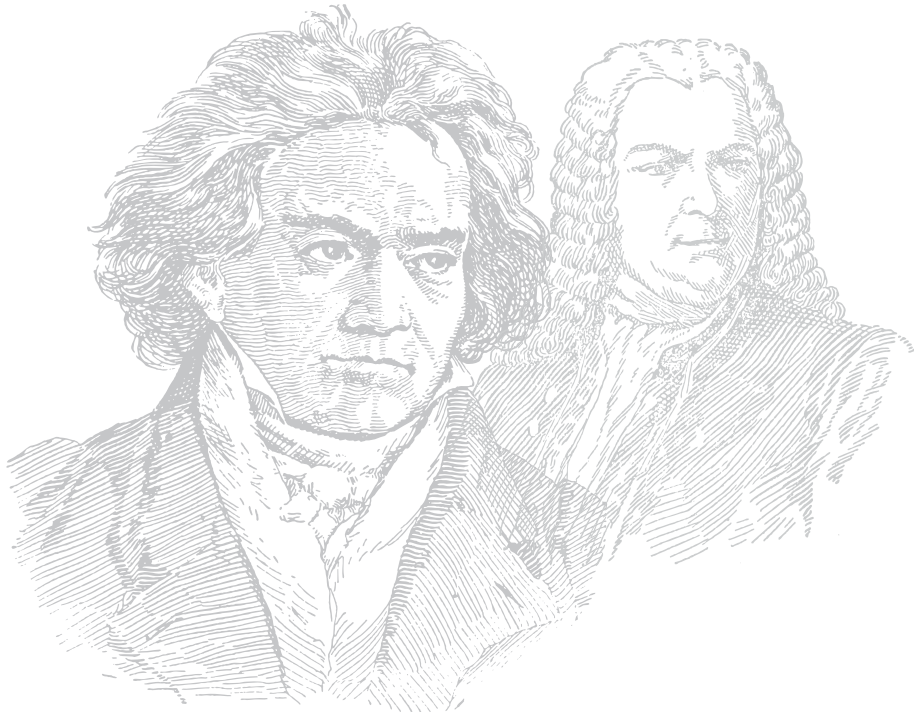
Ταμείο Πώλησης Εισιτηρίων
Έλενα Παράσχου

ΑΠΟΛΑΥΣΤΕ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.
ΑΠΟΚΤΗΣΤΕ ΤΙΣ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Κι αν τυχόν κάπου ανάμεσα
στους γαλάζιους διαδρόμους
συναντήσω αγγέλου,
θα τους μιλήσω Ελληνικά
επειδή δεν ξέρουνε γλώσσες.
Μιλάνε μεταξύ τους με μουσική.

Νικηφόρος Βρεττάκος

ΧΩΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

